

Грабо.

Е, чи какавъ пакъ трудъ ще направи
отъ тука до градинитѣ?

Кольо.

Не, *чорбаджи*; мен' не ми дава сърдце
ни да го възсѣдна ни да го впрѣгна; не
мога азъ да го мжча въ каквото състоя-
ніе ся намѣрва то, съвѣстѣта ми не ми го
прощава. То не може себе си да влече,
та ще влече и други?

Стоилъ.

Стойте, *джанъмъ*; азъ ще задължа съ-
сѣдѣтъ ни Стояна да го закара до гра-
динитѣ, а, като ся върне, той може да
ни послужи и на трапезата.

Кольо.

Толкозъ по добръ! по добръ да умре
клѣтото животно въ ржцѣтъ на друго
отъ колкото въ мойтъ.

Стоилъ.

Бай Кольо иска да ни ся покаже мждръ
чилѣкъ!

Кольо.

А пакъ Стоилъ граматикѣтъ иска да
ни ся покаже на всждѣ чи безъ него ни-
що не става.

Грабо.

Миръ и мълчаніе!

Кольо.

Господарю! азъ не мога да търпя ла-